

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a opta după Rusalii

Evanghelia Duminicii a opta după Rusalii

Ev. Matei XIV, 14-22

În vremea aceea Iisus a văzut mulțimea de oameni și I s-a făcut milă de dânșii și a tămăduit pe toți bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, s-au apropiat de Dânsul ucenicii Săi și I-au zis: locul acesta este pustiu și iată e târziu; deci dă drumul mulțimilor, ca să se ducă în sate să-și cumpere de mâncare. Iisus însă le-a răspuns: nu trebuie să se ducă; dați-le voi să mănânce. Dar ei I-au spus: nu avem aici decât numai cinci pâini și doi pești. Atunci El a zis: aduceți-le aici la Mine. După aceea a poruncit oamenilor să șadă pe iarbă și, luând cele cinci pâini și cei doi pești, și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat; și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei care mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Îndată după aceea, Iisus a silit pe ucenici Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.

Luni, 7.08.2017, când cinștim pe Sf. Cuvioasă Teodora, parohia noastră organizează PELERINAJ LA HRAMUL MĂNĂSTIRII SIHLA, prilej cu care vom poposi și în alte mănăstiri. Înșcrieri la Pangarul bisericii.

1 august, Scoaterea Sfintei Cruci

Văzându-se Elena pe sineși întru dorire, a zis împăratului cu îndrăznire: „Lucrul cel preadorit sufletului tău se arată prea de bucurie osârdiei mele”. Căutând însă arma cea biruitoare pentru tine, precum zici, cântă: Aliluia!

Icos 2:

Cunoștința cea necunoscută mai înainte împărăteasa cunoșcând-o, a strigat către cei ce slujeau: „Din sânurile pământului siliți-vă în grabă a afla și Crucea a mi-o da”, către care privind cu frică a zis, cântând așa: Bucură-te, semnul adevăratei bucurii; Bucură-te, izbăvirea vechiului blestem; Bucură-te, comoară, pentru zavistie în pământ ascunsă; Bucură-te, ceea ce te-ai arătat cu stele închipuită; Bucură-te, Cinstită Cruce cu împătrite raze în chipul focului;

Bucură-te, scară pe înălțime rezemată, mai înainte oarecând arătată; Bucură-te, lumina îngerilor cea cu alinare închipuită; Bucură-te, rana demonilor cea mult suspinată; Bucură-te, odor veselitor al Cuvântului; Bucură-te, stingătoarea focului rătăcirii; Bucură-te, Cinstită Cruce, apărătoare a deznădăjduiților; Bucură-te, tare apărătoare a celor ce bine călătoresc; Bucură-te, Cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Condac 3:

Puterea Lemnului s-a arătat atunci, spre adevărata încredințare a tuturor, și pe cea fără de glas și moartă spre viață a sculat-o: înfricoșătoare privire celor ce vor a culege mântuire, când cântă așa: Aliluia!

Icos 3:

Având Elena arma cea nebiruită, a alergat către fiul său, iar el, săltând îndată, Crucea cea prea mare cunoșcând-o, se bucura, și

cu săltările ca și cu niște cântări, zicea către dânsa unele ca acestea: Bucură-te, Cinstită Cruce, vasul luminii; Bucură-te, Cinstită Cruce, vistierul vieții; Bucură-te, dătătoarea darurilor Duhului; Bucură-te, limanul cel neînvințat al celor ce călătoresc pe mare; Bucură-te, masă care ții ca pe o Jertfă pe Hristos; Bucură-te, viță ce porți Strugurele cel copt care dă vinul cel tainic; Bucură-te, că păzești sceptrele împăraților; Bucură-te, că zdrobești capetele balaurilor; Bucură-te, strălucită cunoștință a credinței; Bucură-te, păzitoare a toată lumea; Bucură-te, binecuvântarea lui Dumnezeu către muritori; Bucură-te, mijlocirea către Dumnezeu a celor muritori; Bucură-te, Cinstită Cruce, păzitoare a creștinilor!

Din Acatistul Sfintei Cruci

Rugăciunea - doar un instrument pentru asanarea nevoilor ?

Duminica de astăzi premerge Postul Adormirii Maicii Domnului, perioadă de intensificare a evlaviei noastre către Maica Domnului prin numeroase rugăciuni care se rostesc, în special în fiecare seară în biserici și în casele creștinilor și mai ales a acestei rugăciuni atât de aducătoare de mângâiere pentru suflet cum este Paraclisul Maicii Domnului. Totodată, intrăm într-o perioadă în care suntem invitați la o tainică întâlnire cu noi înșine, de data aceasta din perspectiva vieții spirituale, a trăirii noastre duhovnicești, raportându-ne, printr-o mai atentă renunțare la cele necesare trupului spre o mai multă angajare întru cele trebuincioase sufletului.

Duminica de astăzi ne relatează săvârșirea de către Mântuitorul Iisus Hristos a minunii înmulțirii a cinc pâini și doi pești, săturând circa 5000 de bărbați, afară de femei și copii. După aceasta, Mântuitorul a silit pe ucenici să se suie în corabie și să traverseze marea. Sf. Ioan Evanghelistul indică un motiv lumesc pentru aceasta: mulțimea de oameni care s-a săturat cu pâinile și peștii și-au pus problema că Cel care i-a hrănit ar fi bine să le fie conducător și voiau să Îl proclame rege cu sila (Ioan 6,15). Sf. Evanghelist Matei indică o altă motivație: Mântuitorul i-a silit pe ucenici să se urce în corabie pentru că și El, la rândul Său Se silea să ajungă la rugăciune (Matei 14,23) și s-a retras în munte în comuniune și comunicare cu Dumnezeu.

E foarte important acest aspect, pentru că chiar și în calitate de Fiul al lui Dumnezeu, iată Mântuitorul ne este înfățișat ca om al rugăciunii. Nu poți să nu te întrebi oare ce ar fi putut să ceară Domnul Iisus în rugăciune, de vreme ce El Însuși rostește: *"Toate câte are Tatăl ale Mele sunt"* (Ioan 16,15). Faptul că Mântuitorul Se ruga nu ne indică vreo nevoie personală a Sa, ci ne cheamă să privim atent spre ceea ce ar trebui să însemne și pentru noi rugăciunea. Deși, la nivelul mentalităților se păstrează o similitudine între a te ruga și a cere, rugăciunea este mai mult decât o vorbire cu Dumnezeu, decât o înălțare a gândului către cele înalte, decât o adunare, o însumare a tot ceea ce ne frământă, sau avem nevoie.

A cere de la Dumnezeu ceva este o categorie a rugăciunii, dar rugăciunea adevărată înseamnă bucurie, este mult mai cuprinzătoare, pentru că ne încredințăm lui Dumnezeu și ni-L încredințăm pe El, ni-L aduce în viața noastră și ne înalță viața la înălțimea poruncilor Lui. Rugăciunea rostită cu simțire și eliberată de interese materiale îți dă un sentiment de bucurie, ca aceea a copilului când se află în brațele mamei sale, îți dă o siguranță asemănătoare aceleia pe care o simți atunci

când ești în sânul familiei, alături de cei dragi, dar cu mult mai mare.

E foarte important să cercetăm atent și să vedem ce anume cerem de la Dumnezeu atunci când ne rugăm. Mântuitorul muștră pe doi dintre ucenici spunându-le: *„Nu știți ce cereți!”* (Marcu, 10,38). Rugăciunea trebuie privită mai degrabă ca o stare a noastră, ce ține de intimitatea sufletului, decât o exteriorizare a unor trăiri sau simțăminte, e o stare de negrăită bucurie a comuniunii cu Dumnezeu.

Spre această comuniune cu Tatăl a urcat silindu-Se Mântuitorul pe munte și a stat acolo până la a patra strajă din zi, adică între orele 3-6 dimineața. Câte cuvinte poți rosti în tot acest timp! Vedeți cât de frumoasă este rugăciunea, pentru că îți vorbește sufletul, timpul dispare, iar cuvintele rămân toate în urmă. O astfel de stare au trăit ucenicii pe Muntele Taborului, căci Schimbarea la Față a Domnului s-a produs când Se ruga, de aceea suntem chemați să ne „silim” la rugăciune. Văzând cum, după ce a hrănit o asemenea mulțime de oameni, Mântuitorul a lăsat cele ale lumii, respectiv implicarea Sa socială și S-a silit spre Dumnezeu, spre rugăciune, constatăm că la noi aceasta se produce cu totul invers: căutăm să scurtăm rugăciunea spre a ne sili mai mult spre cele pământești. Neglijăm pe Dumnezeu, dar purtăm mare grijă de cele materiale și de aici devenim victime ale presiunii lumești și astfel niște însingurați.

E de ajuns să ai un obiect în comun cu aproapele tău și vei vedea cum tocmai acesta te separă, te îndepărtează de cel de lângă tine. Nu suntem capabili să administrăm lucrurile în comun pentru că însingurarea ne aduce egoism, iubire de sine. Postul este remediul, el ne cheamă la detașarea de cele materiale. Multe valențe are credința în viața fiecăruia dintre noi, dar trebuie întotdeauna să avem purtare de grijă, să ne cultivăm credința statornică și aducătoare de mântuire.

Coordonatele credinței trebuie să reprezinte coordonatele existenței noastre. Viața proprie este rezultatul credinței, iar credința noastră devine rezultatul felului în care trăim, de aceea să ne învățăm a face distincția între noțiunile teoretice și elementele dogmatice ale doctrinei creștine și modul în care le aplicăm, pentru că tocmai felul în care trăim este oglinda credinței noastre aducătoare de mântuire. Asta este lecția pe care ne-a oferit-o Mântuitorul prin fapta minunată a înmulțirii pâinilor, când, mai întâi și-a ridicat ochii spre cer și apoi a binecuvântat cele cinc pâini și doi pești: orice lucrare, orice manifestare și chiar și o faptă bună trebuie precedată de rugăciunea noastră și de binecuvântarea lui Dumnezeu

Pr. Mihai Mărgineanu

2 august: Binecredinciosul Împărat Justinian cel Mare

Binecredinciosul Împărat Justinian cel Mare (527-565) s-a născut în anul 483 din părinți binecredincioși, în Tauresium, un sat la miazăzi de Uskub, lângă Scopje, capitala Macedoniei de astăzi. Savatie și Biglenisa, părinții săi, creștinii fiind, i-au acordat o educație aleasă. În anul 518, unchiul său, Justin a ajuns împărat, apoi, cu patru luni înainte să moară, în luna aprilie a anului 527, se pare că l-a înfiat pe Justinian ungându-l cesar în locul său. Se pare că a stat în preajma unchiului său încă din tinerețe, și a avut astfel posibilitatea să primească o educație deosebită, devenind un excepțional cunoscător al dreptului și istoriei Imperiului Roman dar și un foarte bun teolog. Împăratul Justinian a fost un sprijinitor ferm al Bisericii, astfel după ce împăratul Teodosie I proclamase creștinismul ca singura religie acceptată în stat, legislația justiniană vine cu noi întăriri, suprimând dreptul necreștinilor de a accede la funcții publice. De asemenea, în timpul domniei sale au fost ridicate numeroase biserici - cea mai impresionantă fiind Catedrala Sfânta Sofia-, iar în anul 553 a fost convocat al V-lea sinod ecumenic la Constantinopol, fiind condamnată erezia monofizită. Opera sa legislativă (Codul justinian) și cea religioasă, reprezintă totodată o moștenire valoroasă pe care a lăsat-o posterității. A trecut la cele veșnice în noiembrie 565.

5 august: Sfânta Nona, mama Sfântului Grigorie Teologul

Născută și crescută în Capadocia, în Asia Mică, Nona s-a căsătorit cu Grigorie, magistrat din orașul Nazianz. Așa

cum confirmă scrierile de mai târziu ale Sfântului Grigorie de Nazians, soțul ei făcea parte dintr-o sectă ce nu îmbrățișa învățătura cea dreaptă ortodoxă. Prin răbdare și rugăciune, Nona a reușit să-l aducă pe bărbatul ei la credința ortodoxă. O credință care l-a făcut pe avocatul Grigorie să intre în clerul Sfintei Biserici, devenind episcop al orașului – slujire pe care a îndeplinit-o timp de 45 de ani.

În spatele episcopului de la Nazians a stat smerită soția sa, Nona. Creșterea și educația celor trei copii a fost altarul ei – o jertfă pe care a închinat-o Bisericii. Un dar făcut creștinătății întregi de către o femeie simplă, o mamă ce a dat Împărăției lui Dumnezeu, dar și calendarului creștin, trei sfinți: Sfânta Gorgonia, prăznuită la 23 februarie, Sfântul Cezarie, prăznuit la 9 martie și Sfântul Grigorie Teologul, prăznuit la 25 ianuarie singur, iar la 30 ianuarie – dimpreună cu Sfinții Vasile cel Mare și Ioan Gură de Aur.

Despre mama sa, Sfântul Grigorie Teologul a vorbit adeseori în scrierile sale: „Într-un trup de femeie, ea avea un suflet mai bărbătesc decât al celor mai bravi bărbați. Nu se ocupa de cele lumești și materialicești, decât în măsura în care acestea puteau să fie spre înalțarea sufletului. Dezinteresându-se de farduri și toaletele femeiești, ea nu avea decât o singură grijă: să facă mai strălucitor chipul lui Dumnezeu în sufletul său; și nu socotea niciun fel de noblețe lumească, decât numai aceea că, prin credință lucrătoare, prin fapte, omul cunoaște că vine de la Dumnezeu și la Dumnezeu merge”.

După moartea soțului ei, în anul 374, Sfânta Nona s-a îmbolnăvit, dar a suferit această ultimă încercare spre slava lui Dumnezeu. Și-a dat sufletul ei în mâinile Domnului, în timpul slujirii dumnezeiești Liturghii, rămânând peste veacuri drept mama care a dat Cerului și Bisericii trei sfinți. Avem, deci, un exemplu de mamă care și-a dorit ca pruncii ei să fie moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu!

LA MULȚI ANI !

Cu prilejul cinstirii Binecredinciosului Împărat Justinian cel Mare și a Sfintei Nona, adresăm frumoase urări de sănătate, bucurie și împliniri Părintelui Iustinian-Ionuț Răduc, doamnei preotese Nona și fiicei Iustiniiana-Oana.

La mulți ani și binecuvântați ani!

(foto arhivă, 7 ianuarie 2017, Valentin Burlacu)

*Smerenia părută este
odraslă a mândriei¹*

**Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274**

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,

Colectiv redacțional:

Contact: tel. 0741 706 602, redactor_sef@yahoo.com

Vasilica Onofrei, Doru-Dumitru Sîrghiș, Valentin Burlacu,
Răzvan Chițac, Vlad-Mihai Carpiuc, Ramona-Maria Bogos,
Pr. Mihai Mărgineanu (coord.)

Grafică: Elena Gheorghiuță, Mădălina Brăteanu, Raluca
Negrea, Dan-Andrei Morteci

Administratori site parohie/pagină facebook:

Alexandru Losonczy, Costel Dumitru, Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea
acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și
filantropice ale parohiei, primim donații în contul
IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la
Raiffeisen Bank Iași

**PROGRAM LITURGIC
ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÂNĂ**

***Duminică, 30 iulie**

- ora 8.00, Utrenia și Sf. Liturghie
- ora 18.00, Paraclisul Maicii Domnului
- 18.30, Spovedit

***Marți, 1 august este începutul
Postului Adormirii Maicii Domnului.**

- ora 18.00, Paraclisul Maicii Domnului

***Miercuri, 2 august,**

- ora 8.00, Acatistul Sf. Ap. Toma
- ora 8.30, Taina Spovedaniei

***Joi, 3 august,**

- ora 18.00, Ac. Sf. M. Mc. Ecaterina
- ora 18.30, Taina Spovedaniei

***Vineri, 4 august,**

- ora 18.00, Slujba Vecerniei
- ora 18.30, Taina Spovedaniei

*** Sâmbătă, 5 august,**

- ora 7.00, Utrenia și Sfânta Liturghie
- ora 18.00, Slujba Vecerniei
- ora 18.30, Spovedit

„Ce înseamnă a crede?” – a fost întrebat un mare bineplăcut al lui Dumnezeu. Acesta a răspuns: **„A crede înseamnă a petrece în smerenie și în milă”** (Pateric, Ava Pimen cel Mare).

Smerenia nădăjduiește în Dumnezeu, nu în sine și nu în oameni, și de aceea se poartă simplu, fără ocolișuri, cu statornicie, cu măreție. Fiii orbi ai acestei lumi numesc aceasta „mândrie”.

Smerenia nu pune nici un preț pe bunătățile pământești; în ochii ei, mare e Dumnezeu, mare e Evanghelia. Ea năzuiește către acestea, fără să învrednicească de luare-aminte, de privirea sa, stricăciunea și deșertăciunea. Fiii stricăciunii, slujitorii deșertăciunii, numesc „mândrie” sfânta răceală față de stricăciune și deșertăciune.

Este o închinare sfântă, ce vine din smerenie, din cinstirea față de aproapele, din cinstirea față de chipul lui Dumnezeu, din cinstirea față de Hristos în aproapele, și este o închinare pătimășă, o închinare interesată, o închinare ce caută să placă oamenilor și totodată urăște oameinii, o închinare potrivnică lui Dumnezeu și urâtă de Dumnezeu: pe aceasta a cerut-o satana de la Dumnezeu-Omul, îmbiindu-L în schimb cu toate împărățiile lumii și slava lor (v. Lc. 4, 7).

Cât de mulți sunt și acum cei care se închină pentru a trage foloase pământești! Cei cărora li se închină laudă smerenia lor.

Smerenia este învățătură evanghelică, virtute evanghelică, veșmânt de taină al lui Hristos, putere de taină a lui Hristos. Dumnezeu S-a arătat oamenilor îmbrăcat în smerenie, și omul care se va îmbrăca în smerenie va deveni asemănător cu Dumnezeu.

Dacă voiește cineva să vină după Mine, vestește sfânta Smerenie, să se lepede de sine și să ia crucea sa, și să-Mi urmeze Mie (Mt. 16, 24). Altfel nu poți să fii ucenic și următor al Celui ce S-a smerit până la moarte, până la moarte pe cruce. Acesta a șezut de-a dreapta Tatălui. Acesta este No-ul Adam. Începătorul de neam al sfintei seminții a celor aleși. Credința în El ne înscrie în numărul celor aleși; alegerea este primită prin sfânta smerenie, este pecetluită prin sfânta dragoste.

¹ Extras din cartea *Experiențe ascetice*.